

<http://en.kremlin.ru/events/president/news/74285>

Möte med utrikesministeriets högre tjänstemän

Vladimir Putin höll ett möte med högre tjänstemän vid det ryska utrikesministeriet.

(OBS! Mina markeringar i texten med fet och kursiv, ö.a.)

14 juni 2024 13:35 Moskva

Möte med utrikesministeriets högre tjänstemän. Foto: Aleksey Maishev, RIA Novosti

Utrikesminister Sergej Lavrov: Herr president, kolleger,

Vi är alltid glada över att se er på utrikesministeriet. Låt mig välkomna er till detta möte å hela personalens vägnar.

Först och främst vill jag uttrycka vår uppriktiga tacksamhet för er ständiga uppmärksamhet på utrikesförvaltningen: både för vår yrkesverksamhet och för att ni förser ministeriet, våra ambassader och

generalkonsulat med allt som krävs för att de tilldelade uppgifterna ska kunna fullgöras på ett framgångsrikt sätt.

Jag vill också tacka de kolleger som är närvarande här från presidentens kansli, regeringen, den federala församlingen och de verkställande myndigheterna.

Vi är alltid engagerade i det närmaste samarbetet och samordningen när vi fullföljer den enhetliga utrikespolitiska kurs som fastställts av presidenten och som beskrivs i det utrikespolitiska konceptet.

Ni undertecknade den senaste versionen av konceptet i mars 2023. Vi arbetar aktivt för att stärka våra positioner på den internationella arenan och säkerställa säkerhet och de mest gynnsamma externa förutsättningarna för utveckling, med vägledning av de strategiska mål som anges där.

Som en prioriterad fråga bygger vi upp band med länderna i den globala majoriteten, den globala södern och den globala östern, omfördelar våra materiella och mänskliga resurser i enlighet med detta och överför dem till de områden där de är mest efterfrågade under de nya geopolitiska förhållandena.

Jag vill också nämna att vi aktivt hjälper till att upprätta internationella band mellan Krim, folkrepublikerna Donetsk och Lugansk samt regionerna Zaporozhye och Kherson. För detta ändamål har utrikesministeriet redan etablerat sina representationskontor i Donetsk och Lugansk och stärkt kapaciteten hos representationskontoret i Simferopol.

Jag är övertygad om att dagens möte kommer att göra det möjligt för oss att specificera alla områden av vårt praktiska arbete på den internationella arenan.

Herr president, ni har ordet

Rysslands president Vladimir Putin: Tack så mycket.

Kolleger, god eftermiddag.

Det gläder mig att få välkomna er alla och uttrycka min tacksamhet för ert aktiva arbete för Rysslands och vårt folks intressen.

Vi träffades senast i detta utökade format i november 2021, och sedan dess har det inträffat många avgörande och till och med ödesdiga händelser, utan överdrift, både i Ryssland och runt om i världen. Därför anser jag att det är viktigt att bedöma den aktuella situationen i globala och regionala frågor samt att fastställa lämpliga uppgifter för utrikesministeriet. Alla dessa uppgifter syftar till att **uppnå vårt huvudmål: att skapa förutsättningar för Rysslands hållbara utveckling, säkerställa dess säkerhet och förbättra de ryska familjernas välbefinnande.**

Under dagens utmanande och oförutsägbara förhållanden kräver vårt arbete inom detta område att vi koncentrerar våra ansträngningar, initiativ, uthållighet och förmågor inte bara för att svara på aktuella utmaningar utan också för att fastställa vår egen långsiktiga agenda. Vi bör föreslå möjliga lösningar på grundläggande frågor som inte bara berör oss utan hela det internationella samfundet. Det är av avgörande betydelse att vi diskuterar dem med våra partner på ett öppet och konstruktivt sätt.

Låt mig upprepa: världen förändras snabbt. Den globala politiken, ekonomin och den tekniska konkurrensen kommer aldrig att vara densamma som tidigare. Fler länder strävar efter att stärka sin suveränitet, sin självförsörjning och sin nationella och kulturella identitet. Länderna i syd och öst får en allt mer framträdande roll, och Afrika och Latinamerika får en allt viktigare roll. Sedan sovjettiden har vi alltid erkänt betydelsen av dessa regioner, men idag har dynamiken helt förändrats, och detta blir alltmer uppenbart. Omvandlingstakten i Eurasien, där många betydande integrationsprojekt pågår, har också accelererat avsevärt.

Denna nya politiska och ekonomiska verklighet ligger nu till grund för den framväxande multipolära och multilaterala världsordningen, och detta är en oundviklig process. Den återspeglar den kulturella och civilisatoriska mångfald som är en naturlig del av mänskligheten, trots alla försök till artificiell förening.

Dessa djupgående, systemomfattande förändringar inspirerar verkligen till optimism och hopp, eftersom inrättandet av multipolaritet och multilateralism i internationella frågor, inklusive respekt för internationell

rätt och bred representation, gör det möjligt att lösa de mest komplexa problemen tillsammans för den gemensamma nyttan och att bygga upp ömsesidigt fördelaktiga förbindelser och samarbete mellan suveräna stater för folkens välbefinnande och säkerhet.

En sådan framtidsvision stämmer överens med de allra flesta länders strävanden. Detta visar sig bland annat i det växande intresset för arbetet i en universell sammanslutning som BRICS, som **bygger på en kultur av förtroendebaserad dialog, suverän jämlikhet mellan medlemmarna och respekt för varandra**. Under det ryska ordförandeskapet i år kommer vi att underlätta ett smidigt införlivande av nya BRICS-medlemmar i föreningens arbetsorgan.

Jag ber regeringen och utrikesministeriet att fortsätta det konkreta arbetet och dialogen med våra partner för att se till att BRICS-toppmötet i Kazan i oktober kommer att innehålla en betydande uppsättning överenskomna beslut som kommer att bestämma inriktningen på vårt samarbete inom politik och säkerhet, ekonomi och finans, vetenskap, kultur, idrott och humanitära band.

I allmänhet anser jag att BRICS potential kommer att göra det möjligt för organisationen att bli en av de viktigaste reglerande institutionerna i den multipolära världsordningen.

Jag vill i detta sammanhang påpeka att det redan pågår internationella diskussioner om parametrarna för samspelet mellan stater i en multipolär värld och om demokratiseringen av hela systemet för internationella förbindelser. I detta avseende har vi tillsammans med våra kolleger i Oberoende staters samvälde kommit överens om och antagit ett gemensamt dokument om internationella förbindelser i en multipolär värld. Vi har också bjudit in våra partner att diskutera detta ämne på andra internationella plattformar, främst inom SCO (se här, ö.a.) och BRICS.

Vi är intresserade av att främja denna dialog inom FN, bland annat om ett ämne som är så viktigt för alla som skapandet av ett odelbart säkerhetssystem. Med andra ord måste globala frågor baseras på principen att **säkerheten för vissa inte kan garanteras på bekostnad av säkerheten för andra**.

Låt mig påminna er om att det internationella samfundet i slutet av 1900-talet, efter den intensiva militära och ideologiska konfrontationen,

hade ett unikt tillfälle att bygga upp en pålitlig och rättvis säkerhetsordning. Detta krävde inte mycket - helt enkelt **förmågan att lyssna till alla berörda parter åsikter och en ömsesidig vilja att ta hänsyn till dessa åsikter**. Vårt land var fast beslutet att engagera sig i ett konstruktivt arbete av detta slag.

Ett annat synsätt var dock förhärskande. Västmakterna, med USA i spetsen, ansåg att de hade vunnit det kalla kriget och hade rätt att bestämma hur världen skulle organiseras. Den praktiska manifestationen av detta synsätt var projektet med en obegränsad expansion av det nordatlantiska blocket i tid och rum, trots att det fanns alternativa idéer för att garantera säkerheten i Europa.

De besvarade våra berättigade frågor med ursäkter och hävdade att det inte fanns några planer på att angripa Ryssland och att Natos utvidgning inte var riktad mot Ryssland. De glömde effektivt bort de löften som gavs till Sovjetunionen och senare Ryssland i slutet av 1980-talet och början av 1990-talet om att blocket inte skulle acceptera nya medlemmar. Även om de erkände dessa löften skulle de skratta och avfärda dem som enbart muntliga försäkringar som inte var juridiskt bindande.

Under 1990-talet och senare påpekade vi konsekvent den västerländska elitens bristfälliga strategi. I stället för att bara kritisera och varna dem föreslog vi alternativ och konstruktiva lösningar och **betonade behovet av att utveckla en europeisk och global säkerhetsmekanism som skulle vara godtagbar för alla inblandade parter** (jag vill understryka detta). Det skulle ta för lång tid att räkna upp alla de initiativ som Ryssland har lagt fram genom åren.

Låt oss påminna om idén om ett europeiskt säkerhetsfördrag, som vi föreslog 2008. I december 2021 överlämnades ett memorandum från det ryska utrikesministeriet till USA och Nato, där samma frågor behandlades.

Alla våra upprepade försök (det är omöjligt att räkna upp dem alla) att övertyga våra partner, liksom våra förklaringar, vädjanden, varningar och förfrågningar, möttes dock inte av något svar. Västländerna, som inte så mycket är övertygade om att deras sak är rättfärdig som om sin makt och förmåga att påtvinga resten av världen vad de vill, bortsåg helt enkelt från andra perspektiv. I bästa fall föreslog de diskussioner

om mindre viktiga frågor (som inte bidrog till att lösa de faktiska problemen) eller frågor som bara gynnade västvärlden.

Det stod snart klart att det västerländska konceptet, som sågs som det enda hållbara alternativet för säkerhet och välbefinnande i Europa och världen, i själva verket var ineffektivt. Låt oss påminna oss om tragedin på Balkan. Inrikespolitiska frågor hade förvisso bidragit till problemen i f.d. Jugoslavien, men de förvärrades i hög grad av påträngande yttre inblandning. Vid den tidpunkten framträdde huvudprincipen i Natos diplomati som allra tydligast - en djupt bristfällig princip som inte är till någon nytta när det gäller att hantera komplexa interna konflikter. I grund och botten syftar denna princip till att lägga skulden på en part (som ofta ogillas av väst av olika skäl) och släppa lös västs hela politiska, informationsmässiga och militära makt, inklusive ekonomiska sanktioner och restriktioner mot den.

Senare tillämpades samma metoder i olika länder, som vi känner till alltför väl: Irak, Syrien, Libyen och Afghanistan. Dessa ingripanden har inte gjort något annat än att förvärra befintliga problem, förstöra livet för miljontals människor, förstöra hela stater och skapa nav för humanitära och sociala katastrofer samt terroristenklaver. Faktum är att inget land i världen är immunt mot att ansluta sig till denna tragiska lista.

Till exempel försöker västvärlden just nu att på ett fräckt sätt blanda sig i Mellanösterns angelägenheter. De hade tidigare monopol på denna region, och konsekvenserna av deras agerande är nu uppenbara för alla. Sydkaukasien och Centralasien är också bra exempel. För två år sedan, vid Natos toppmöte i Madrid, förklarades att alliansen nu skulle hantera säkerhetsfrågor inte bara i Euroatlanten utan också i Asien och Stillahavsområdet. De hävdar att dessa områden inte kan klara sig utan dem. (se [Pål Jonssons uttalande om detta](#), ö.a.) Detta var uppenbarligen ett försök att öka trycket på de länder i regionen vars utveckling de har beslutat att begränsa. Som ni vet står Ryssland högt upp på denna lista.

Låt mig också påminna er om att ***det var Washington som undergrävde den strategiska stabiliteten genom att ensidigt dra sig ur avtalen om antimissilförsvar, om avskaffande av missiler med medellång och kort räckvidd och om öppet luftrum***, och genom att tillsammans med sina Natosatelliter avveckla det decennielånga systemet med förtroendeskapande åtgärder och vapenkontroll i Europa.

Slutligen har västlänternas självcentrering och arrogans lett oss till en mycket farlig situation i dag. Vi rör oss farligt nära en punkt där det inte finns någon återvändo. Kraven på ett strategiskt nederlag för Ryssland, som har de största kärnvapenarsenalerna, visar på den extrema hänsynslöshet som västvärldens politiker uppvisar. Antingen förstår de inte omfattningen av det hot de skapar eller så är de helt enkelt uppslukade av sin föreställning om oövervinnelighet och exceptionalism. Båda scenarierna kan resultera i tragedi.

Det är uppenbart att hela det euroatlantiska säkerhetssystemet håller på att falla sönder framför våra ögon. För närvarande är det praktiskt taget obefintligt och måste byggas upp på nytt. För att uppnå detta måste vi samarbeta med intresserade länder, och de är många, för att utveckla våra egna strategier för att garantera säkerheten i Eurasien och sedan lägga fram dem för bredare internationella överläggningar.

Detta är den uppgift som ställdes i talet till den federala församlingen: att skissera en vision för jämlik och odelbar säkerhet, ömsesidigt fördelaktigt och rättvist samarbete och utveckling på den eurasiska kontinenten under överskådlig framtid.

Vad behöver göras för att uppnå detta och enligt vilka principer?

För det första

är det viktigt att upprätta en dialog med alla potentiella deltagare i detta framtida säkerhetssystem. Jag skulle vilja be er att ta upp de nödvändiga frågorna med länder som är öppna för ett konstruktivt samspel med Ryssland.

Under mitt besök i Kina nyligen diskuterade president Xi Jinping och jag denna fråga. Det noterades att det ryska förslaget inte är motsägelsefullt, utan snarare kompletterar och överensstämmer med de grundläggande principerna i det kinesiska globala säkerhetsinitiativet.

För det andra

är det viktigt att erkänna att den framtida säkerhetsarkitekturen bör vara öppen för alla eurasiska länder som vill delta i skapandet av den. "För alla" inkluderar även europeiska länder och Natoländer. Vi delar samma kontinent, och vi måste leva och arbeta tillsammans oavsett omständigheterna. Geografin kan inte ändras.

Ja, Rysslands förbindelser med EU och många europeiska länder har försämrats, och det är viktigt att betona att vi inte bär skulden för det. ***Den antiryska propagandakampanjen, som involverar ledande europeiska politiker, åtföljs av spekulationer om att Ryssland har för avsikt att attackera Europa. Jag har tagit upp denna fråga tidigare, och det finns ingen anledning att upprepa den här igen. Vi förstår alla att dessa påståenden är grundlösa och endast tjänar till att rättfärdiga en kapprustning.***

I detta sammanhang skulle jag vilja göra en kort utveckling. Hotet mot Europa kommer inte från Ryssland. Det största hotet mot européerna är deras kritiska och ökande beroende av Förenta staterna i militära, politiska, tekniska, ideologiska och informationsmässiga avseenden. Europa marginaliseras i den globala ekonomiska utvecklingen, kastas in i det kaos som utmaningar som migration innebär och förlorar sin internationella ställning och kulturella identitet.

Ibland får jag intrycket att europeiska politiker och företrädare för den europeiska byråkratin är mer rädda för att hamna i onåd hos Washington än för att förlora sitt eget folks förtroende. Det nyligen genomförda valet till Europaparlamentet har också visat detta. Europeiska politiker tolererar förödmjukelser, oförskämdheter och skandaler, såsom övervakning av europeiska ledare (.ex. Angela Merkel, se [här](#), ö.a.), medan Förenta staterna helt enkelt utnyttjar dem för egen vinning. De tvingas t.ex. köpa dyr gas, som kostar tre till fyra gånger mer i Europa än i USA. Dessutom pressas europeiska länder att öka vapenleveranserna till Ukraina. Kraven är konstanta, och sanktioner mot europeiska ekonomiska aktörer införs utan tvekan.

De pressar nu sina partner att förse Ukraina med fler vapen och öka sin kapacitet att tillverka artilleripjäser. Vem kommer att behöva dessa granater när konflikten i Ukraina är över? Hur garanterar detta den europeiska militära säkerheten? Det är svårt att förstå. USA investerar i militär teknik, särskilt avancerad framtida teknik som utforskning av rymden, moderna drönare och anfallssystem som bygger på nya fysikaliska principer. Förenta staterna finansierar områden som kommer att forma karaktären på framtida väpnade konflikter, liksom nationers militära och politiska makt och deras ställning i världen. Dessa länder förväntas investera i områden som är av intresse för USA. Detta innebär dock inte att den europeiska potentialen utökas. Låt dem göra som de vill. Vi kommer förmodligen att dra nytta av det, men i själva verket är det så situationen ser ut.

Om Europa vill fortsätta att vara ett oberoende centrum för global utveckling och en kulturell och civilisatorisk pol på vår planet, bör det definitivt upprätthålla goda och vänskapliga förbindelser med Ryssland. Viktigast av allt är att vi är redo för detta.

Politiker som verkligen är europeiska och globala, som är patrioter för sina länder och nationer, förstår faktiskt detta enkla och uppenbara faktum. De tänker i termer av historiska kategorier och är inte bara följare av någon annans vilja och inflytande. Charles de Gaulle talade om detta under efterkrigstiden. Jag minns mycket väl att jag deltog i ett samtal 1991 där Tysklands förbundskansler Helmut Kohl betonade vikten av partnerskap mellan Europa och Ryssland. Jag hoppas att nya generationer av europeiska politiker så småningom kommer att återupprätta detta arv.

När det gäller Förenta staterna leder de nuvarande globalistiska liberala eliternas oavbrutna försök att sprida sin ideologi över hela världen, att på ett eller annat sätt upprätthålla sin imperialistiska status och dominans, bara till att landet blir ännu mer utmattat, att det förvandlas till ett förfall och att det klart strider mot det amerikanska folkets verkliga intressen. Om det inte vore för denna återvändsgrändspolitik, som drivs av en aggressiv messianism som bygger på tron på den egna överlägsenheten och exceptionalismen, skulle de internationella förbindelserna ha stabiliserats för länge sedan.

För det tredje

är det nödvändigt att avsevärt intensifiera dialogprocessen mellan multilaterala organisationer som redan är verksamma i Eurasien för att främja idén om ett eurasiskt säkerhetssystem, framför allt sådana organisationer som Unionsstaten (se [här](#), ö.a.), Organisationen för det kollektiva säkerhetsfördraget (CSTO, se [här](#), ö.a.), Eurasiska ekonomiska unionen (EaEU, se [här](#), ö.a.), Oberoende staters samväld (OSS eller CIS, se [här](#), ö.a.) och Shanghai Cooperation Organisation (SCO, se [här](#), ö.a.).

Vi anser att det är möjligt att andra inflytelserika eurasiska sammanslutningar från Sydostasien till Mellanöstern kommer att ansluta sig till dessa processer i framtiden.

För det fjärde

anser vi att ***tiden är mogen för att inleda en bred diskussion om ett nytt system med bilaterala och multilaterala garantier för kollektiv säkerhet i Eurasien. Samtidigt är det nödvändigt att på lång sikt gradvis fasa ut den militära närvaron av externa makter i den eurasiska regionen.***

Vi är naturligtvis medvetna om att denna punkt kan verka orealistisk i den nuvarande situationen, men det kommer att förändras. Men om vi bygger upp ett tillförlitligt säkerhetssystem i framtiden kommer det helt enkelt inte att finnas något behov av en sådan närvaro av militära kontingenter utanför regionen. Ärligt talat finns det inget behov i dag heller - bara ockupation och det är allt (man kan t.ex. betrakta Tyskland som de facto ockuperat eftersom det finns omkring 50 000 amerikanska soldater där, stationerade på ett **stort antal baser**. Snart förfogar man också över 17 i Sverige enl. DCA-avtalet, se också [här](#), ö.a.).

I den slutliga analysen anser vi att länder och regionala strukturer i Eurasien själva bör identifiera specifika samarbetsområden för gemensam säkerhet. Med detta som ledstjärna måste de också bygga upp ett system av fungerande institutioner, mekanismer och avtal som verkligen skulle tjäna till att uppnå gemensamma mål för stabilitet och utveckling.

I det avseendet stöder vi våra vitryska vänners initiativ att utveckla ett programdokument - en stadga för multipolaritet och mångfald under 2000-talet. Det kan formulera inte bara ramprinciperna för den eurasiska arkitekturen som bygger på de grundläggande normerna i internationell rätt, utan också en strategisk vision av multipolaritetens natur i en bredare bemärkelse och multilateralism som ett nytt system för internationella förbindelser som skulle ersätta den västcentrerade världen. Jag anser att det är viktigt och vill be er att grundligt arbeta med detta dokument tillsammans med våra partner och med alla intresserade stater. Jag vill tillägga att när vi diskuterar så komplicerade och omfattande frågor behöver vi en så bred representation som möjligt och ett beaktande av olika synsätt och ståndpunkter.

För det femte

bör en avgörande del av det eurasiska säkerhets- och utvecklingssystemet definitivt vara frågor som rör ekonomi, social välfärd, integration och ömsesidigt fördelaktigt samarbete, liksom att **ta**

itu med sådana gemensamma problem som att övervinna fattigdom, ojämlikhet, klimatet, miljön och utveckla mekanismer för att bemöta hoten från pandemier och kriser i den globala ekonomin. Allt detta är viktigt.

Genom sitt agerande har västvärlden inte bara undergrävt den militärpolitiska stabiliteten i världen. Genom sina sanktioner och handelskrig har man äventyrat och försvagat de viktigaste marknadsinstitutionerna. Genom att använda IMF och Världsbanken och vrida på klimatagendan har man hämmat utvecklingen i det globala syd. Genom att ge efter i konkurrensen, till och med enligt de regler som västvärlden har skrivit för sig själv, tillämpar man prohibitiva hinder och all slags protektionism. Förenta staterna har således övergett Världshandelsorganisationen som en internationell handelsregulator. Allt är blockerat. Under tiden utövas trycket inte bara på konkurrenterna utan även på deras egna satelliter. Det räcker med att se hur de nu "suger musten ur" de europeiska ekonomierna som balanserar på randen till recession.

Västländerna har fryst en del av Rysslands tillgångar och valutareserver. Nu försöker de uppfinna någon rättslig motivering för sitt oåterkalleliga tillägnande. Men å andra sidan, trots alla ohederliga jurister, **kommer stöld självklart att förbli stöld och inte passera ostraffat.**

Frågan är ännu djupare. Genom att stjäla ryska tillgångar kommer de att ta ytterligare ett steg mot att förstöra det system som de själva skapade och som under många decennier garanterade deras välstånd, gjorde det möjligt för dem att konsumera mer än de tjänade och lockade till sig pengar från hela världen genom skulder och åtaganden. Nu börjar det stå klart för alla länder, företag och statliga investeringsfonder att deras tillgångar och reserver är långt ifrån säkra, både juridiskt och ekonomiskt. Och vem som helst kan stå näst på tur att exproprieras av USA och västvärlden, det kan också vara de utländska statliga investeringsfonderna.

Det finns redan en växande misstro mot det finansiella system som bygger på västvärldens reservvalutor. Det har förekommit ett visst utflöde av medel från värdepapper och obligationer i västländerna, liksom från vissa europeiska banker, som fram till ganska nyligen ansågs vara helt tillförlitliga att placera kapital i. Nu tas det också ut guld från dessa banker. Och detta är rätt sak att göra.

Jag anser att vi på allvar måste intensifiera skapandet av effektiva och säkra bilaterala och multilaterala utländska ekonomiska mekanismer som alternativ till dem som kontrolleras av västvärlden. Detta inbegriper en utökning av avräkningarna i nationella valutor, skapandet av oberoende betalningssystem och uppbyggnaden av värdekedjor som kringgår de kanaler som blockeras eller äventyras av västvärlden.

Naturligtvis är det nödvändigt att fortsätta ansträngningarna att utveckla internationella transportkorridorer i Eurasien, kontinenten med Ryssland som sin naturliga geografiska kärna. (något som Kinas Belt and Road-projekt handlar om, se [här](#), ö.a.)

Genom utrikesministeriet instruerar jag er att så mycket som möjligt hjälpa till med att utveckla internationella avtal inom alla dessa områden. De är oerhört viktiga för att stärka det ekonomiska samarbetet mellan vårt land och våra partner. **Detta bör också ge en ny impuls till att bygga ett stort eurasiskt partnerskap, som i grund och botten kan bli en socioekonomisk grund för ett nytt odelbart säkerhetssystem i Europa.**

Kollegor,

Våra förslag syftar till att skapa ett system där alla nationer kan känna sig trygga. Med ett sådant ramverk skulle vi kunna närma oss dagens många konflikter på ett annat och mer konstruktivt sätt. Frågorna om osäkerhet och ömsesidig misstro är inte begränsade till den eurasiska kontinenten; ökande spänningar är uppenbara över hela världen. Vår världs sammankoppling och ömsesidiga beroende är ständigt uppenbart, med Ukrainakrisen som ett tragiskt exempel med återverkningar som sprider sig över hela världen.

Jag vill genast klargöra följande: krisen i Ukraina är inte en konflikt mellan två stater eller folk som beror på problem dem emellan. Om så vore fallet råder det ingen tvekan om att ryssar och ukrainare, som förenas av en gemensam historia och kultur, andliga värderingar och miljontals familjeband och mänskliga kontakter, skulle ha hittat en rättvis lösning på alla tvister och meningsskiljaktigheter.

Samtidigt är situationen annorlunda eftersom konfliktens rötter inte finns i de bilaterala relationerna. Händelserna i Ukraina är ett direkt resultat av den globala och europeiska utvecklingen under slutet av 1900-talet och början av 2000-talet. De härrör från den aggressiva,

ohämmade och fullständigt hänsynslösa politik som västvärlden har fört under många år, långt innan den särskilda militära operationen inleddes (se t.ex. [här](#), ö.a.).

Eliten i västländerna satte, som jag nämnde tidigare idag, kursen för en fortsatt geopolitisk omstrukturering av världen efter det kalla krigets slut. De strävade efter att upprätta och genomdriva den så kallade regelbaserade ordningen (se [här](#), ö.a.), där starka, suveräna och självförsörjande stater helt enkelt inte hör hemma.

Detta förklarar den uppdämningspolitik (containment; inneslutning, kontroll, uppdämning, ö.a.) som riktas mot vårt land. Vissa personer i Förenta staterna och Europa förklarar öppet målen för denna politik och talar i dag om den så kallade avkoloniseringen av Ryssland. I grund och botten är detta ett försök att ideologiskt rättfärdiga uppdelningen av vårt fosterland efter etniska linjer. Uppdelningen av Sovjetunionen och Ryssland har varit ett diskussionsämne under lång tid, vilket alla i detta rum är väl medvetna om. (se [här](#), och [här](#), ö.a.)

Genom att följa denna strategi strävade västländerna efter att absorbera och militärt och politiskt utveckla territorier nära oss. Det har varit fem, nu sex, vågor av NATO-utvidgning. De försökte omvandla Ukraina till sitt fäste, ett "anti-Ryssland". För att uppnå dessa mål investerade de pengar och resurser, köpte politiker och hela partier, skrev om historien och utbildningsprogrammen och gav näring åt grupper av nynazister och radikaler. De gjorde allt för att underminera våra mellanstatliga band, splittra oss och vända våra folk mot varandra.

De skulle ha bedrivit denna politik ännu mer fräckt och ogenerat om det inte hade varit för sydöstra Ukraina, den region som i århundraden hade varit en del av det historiska Storryssland, som stod i vägen för dem. De människor som bodde där, och som fortfarande bor där, fortsatte att förespråka bättre och närmare band med vårt land, även när Ukraina förklarade sig självständigt 1991. Etniska ryssar och ukrainare, liksom representanter för andra etniska grupper, förenades av det ryska språket, kulturen, traditionerna och det historiska minnet. (se [språkkarta](#), [politisk karta](#), ö.a.)

Ukrainska presidenter och presidentaspiranter var helt enkelt tvungna att ta hänsyn till dessa människors åsikter, stämningar och intressen - de miljontals människor som bodde i sydost. De ukrainska politikerna behövde deras röster. Men efter att ha använt sig av deras stöd när de

kandiderade till höga poster manövrerade de sig senare ur att göra vad de lovat (Zelensky gick till val på att skapa fred, se [här](#), ö.a.), tog sig ur det, ljög och hänvisade till det så kallade europeiska valet. De vågade dock inte klippa alla band med Ryssland, eftersom sydöstra Ukraina hade en annan syn, och en syn som man måste räkna med. Denna dubbelhet har alltid varit närvarande i den ukrainska regeringens politik, ända sedan självständigheten erkändes.

Väst såg det naturligtvis. Västpolitikerna har länge varit medvetna om de problem i Ukraina som skulle kunna uppstå; de insåg också sydöstra delens betydelse som en återhållande faktor och visste att inte ens årtal av propaganda skulle kunna förändra detta radikalt. Inte för att de inte försökte, men det var verkligen svårt att vända på situationen.

Hur de än försökte fanns det inte en chans att de skulle kunna förvränga den historiska identiteten och medvetenheten hos majoriteten av människorna i sydöstra Ukraina, att utrota de goda känslorna för Ryssland och känslan av vår historiska gemenskap, inte ens hos de yngre generationerna. Och de bestämde sig för att använda våld igen, att gå och bryta ner människorna i sydöst, som om de inte spelade någon roll. För att göra detta tänkte de ut, organiserade och finansierade en väpnad kupp, och utnyttjade tydligt svårigheterna och de politiska stridigheterna i Ukraina. De förberedde den målmedvetet och konsekvent.

En massiv våg av upplopp, våld och mord svepte genom ukrainska städer. Slutligen tog radikala nationalisterna över makten i Kiev. Deras aggressiva nationalistiska slagord, inklusive rehabilitering av nazistiska hantlangare (bl.a. Stepan Bandera, se [här](#), och [här](#), och [här](#), ö.a.), proklamerades på en nivå av statlig ideologi. De inledde en politik för att avskaffa det ryska språket i alla aspekter av regering och samhälle, och intensifierade trycket på ortodoxa troende och inblandning i kyrkliga angelägenheter, vilket så småningom ledde till en schism. Ingen verkade lägga märke till den inblandningen, som om det inte var någon stor sak. Försök något liknande någon annanstans, alla kommer att gå så i taket att du kommer att ångra det. Men där borta är detta tillåtet, eftersom det är emot Ryssland.

Som bekant gjorde miljontals människor bosatta i Ukraina, främst i landets östra regioner, motstånd mot kuppen. De började hotas med våld och terror. Först och främst började de nya myndigheterna i Kiev

förbereda en attack mot det rysktalande Krim, som, som ni kanske vet, överfördes från RSFSR till Ukraina 1954 med brott mot alla rättsliga normer och förfaranden, även de som gällde i Sovjetunionen vid den tidpunkten (av Nikita Chrustjov, själv från Ukraina, ö.a.). I denna situation kunde vi verkligen inte överge och lämna människorna på Krim och i Sevastopol utan skydd. De gjorde sitt val, och som alla vet ägde den historiska föreningen av Krim och Sevastopol med Ryssland rum i mars 2014. (om det historiska Ukraina, se [här](#), ö.a.)

De fredliga protesterna mot kuppen i Kharkov, Kherson, Odessa, Zaporozhye, Donetsk, Lugansk och Mariupol undertrycktes, och Kievregimen och nationalistiska grupper släppte lös terrorväldet. Det finns ingen anledning att påminna om allt detta, för alla är väl medvetna om vad som hände i dessa regioner.

I maj 2014 hölls folkomröstningar om folkrepublikerna Donetsk och Lugansk status, där en överväldigande majoritet av lokalbefolkningen röstade för självständighet och suveränitet. Detta väcker följande fråga: Skulle människor i allmänhet uttrycka sin vilja på detta sätt och förklara sig självständiga? De som är närvarande i detta rum vet att de verkligen skulle kunna göra det och **att de hade full rätt och anledning att göra det enligt internationell rätt, inklusive människors rätt till självbestämmande. Det finns naturligtvis ingen anledning att påminna er om detta, men eftersom medierna är i arbete vill jag säga att artikel 1.2 i FN-stadgan utvidgar denna rätt (FN-stadgan, se [här](#), ö.a.).**

Låt mig i detta sammanhang påminna om det ökända **Kosovo-prejudikatet**. Vi har talat om detta många gånger tidigare, men jag säger det igen nu. **Det prejudikat som västländerna själva skapade i en helt identisk situation: de erkände Kosovos utbrytning ur Serbien 2008 som legitim.** Senare utfärdade Internationella domstolen sitt välkända rådgivande yttrande. Med stöd av artikel 1.2 i FN-stadgan fastslog domstolen den 22 juli 2010 att, jag citerar: "Inget allmänt förbud mot ensidiga självständighetsförklaringar kan utläsas av säkerhetsrådets praxis." Nästa citat: "Allmän internationell rätt innehåller inget tillämpligt förbud mot självständighetsförklaringar." Mer än så, det stod att de delar av ett land, som beslutade att förklara sin självständighet, inte var skyldiga att vända sig till de centrala organen i sin tidigare stat. De skrev allt detta med sin egen hand i svart på vitt.

Hade då republikerna Donetsk och Lugansk rätt att utropa sin självständighet? Naturligtvis hade de det! Denna fråga kan inte ens betraktas på ett annat sätt.

Men vad gjorde Kievregimen i den här situationen? Den bortsåg helt från folkets val och inledde ett fullskaligt krig mot de nya självständiga staterna, folkrepublikerna i Donbass, med hjälp av flygplan, artilleri och stridsvagnar. De inledde bomb- och artilleriattacker mot fredliga städer och tillgrep hotelser. Så vad hände sedan? Folket i Donbass tog till vapen för att skydda sina liv, sina hem, sina rättigheter och legitima intressen.

I väst är det rådande narrativet att Ryssland inledde kriget med sin särskilda militära operation och därför är angriparen, och att det därför är tillåtet att angripa det ryska territoriet med västerländska vapen. Det hävdas att Ukraina bara försvarar sig och har rätt att göra det.

Jag vill upprepa detta: Det var inte Ryssland som startade kriget. Det var Kievregimen som inledde fientligheterna, efter det att invånarna i vissa delar av Ukraina hade förklarat sig självständiga i enlighet med internationell rätt, och fortsätter att göra det. Om vi inte erkänner dessa folks rätt att utropa sin självständighet är detta verkligen aggression. De som har stött Kievregimens krigsmaskin genom åren är därför medbrottslingar till denna aggression.

Redan 2014 vägrade invånarna i Donbass att ge upp. Milisenheter höll stånd, slog tillbaka straffstyrkorna och drev dem så småningom tillbaka från Donetsk och Lugansk. Vi hoppades att detta skulle få dem som initierat våldet att ta sitt förnuft till fånga. För att få stopp på blodutgjutelsen vädjade Ryssland som vanligt om förhandlingar. Samtal inleddes mellan Kiev och företrädare för Donbassrepublikerna, med stöd av Ryssland, Tyskland och Frankrike.

Samtalen var inte lätta, men ledde till slut fram till **Minskavtalen 2015** (se [här](#), ö.a.). Vi tog genomförandet av dem på stort allvar och hoppades kunna lösa situationen inom ramen för fredsprocessen och internationell rätt. Det fanns hopp om att detta skulle leda till ett erkännande av Donbass legitima intressen och krav, inklusive att dessa regioners särskilda status skulle fastställas och att de grundläggande rättigheterna för de människor som bor där skulle garanteras, samtidigt som Ukrainas territoriella integritet skulle upprätthållas. Vi var beredda på detta och försökte övertyga invånarna i dessa territorier att lösa

problemen på detta sätt. Vi föreslog olika kompromisser och lösningar flera gånger.

Kiev förkastade dock till slut allt och förkastade helt enkelt Minskavtalen. Som företrädare för den ukrainska eliten senare erkände tillfredsställde ingen av artiklarna i dessa dokument dem; de ljög helt enkelt och undvek så mycket som möjligt.

Tysklands förre förbundskansler och Frankrikes förre president, som i huvudsak var medförfattare till och påstådda garantier för Minskavtalen, erkände senare öppet (se [här](#), ö.a.) att de aldrig hade haft för avsikt att genomföra dem. Istället hävdade de att det var en taktik för att förhålla medan de stödde ukrainska väpnade grupper och levererade vapen och utrustning. Det var ytterligare ett exempel på att de spelade oss ett spratt och lurade oss ännu en gång.

I stället för att främja en verklig fredsprocess och bedriva en politik för återintegrering och nationell försoning, som Kiev ofta hävdade, fick Donbass utstå åtta år av obeveklig beskjutning, terroristattacker, mord och en svår blockad. Under alla dessa år avhumaniserades invånarna i Donbass - kvinnor, barn och äldre - och stämplades som "andra klassens" eller "undermänniskor" och hotades med vedergällning, med löften om att göra upp räkningen med alla (se under 'Political Views [här](#), ö.a.). Vad kan detta vara om inte ett folkmord i hjärtat av Europa på 2000-talet? Under tiden låtsades man i Europa och USA som om ingenting hände och ingen lade märke till något.

I slutet av 2021 och början av 2022 begravdes Minskprocessen slutligen av Kiev och dess västliga handläggare. Ytterligare en storskalig attack planerades mot Donbass. En stor grupp av de ukrainska väpnade styrkorna förberedde sig för att inleda en ny offensiv mot Lugansk och Donetsk, vilket uppenbarligen innebar etniska rensningskampanjer, många dödsoffer och hundratusentals flyktingar. Vi var skyldiga att förhindra denna katastrof och att skydda folket. Vi såg ingen annan lösning.

Ryssland erkände folkrepublikerna Donetsk och Lugansk. Vi gjorde inte det under de föregående åtta åren, i hopp om att nå en överenskommelse [med Kiev]. Ni känner till resultatet. Den 21 februari 2022 undertecknade vi fördrag om vänskap, samarbete och ömsesidigt bistånd med de republiker som vi erkände. Hade dessa folkrepubliker rätt att be oss om hjälp om vi erkände deras självständighet? Hade vi

rätt att erkänna deras självständighet, och hade de rätt att proklamera sin suveränitet i enlighet med de artiklar och beslut från FN:s internationella domstol som jag har nämnt? Hade de rätt till självständighet? Ja, det hade de. **Om de hade denna rätt och utövade den, då hade vi rätt att underteckna ett fördrag med dem, vilket vi gjorde, som jag har sagt, i full överensstämmelse med internationell rätt och artikel 51 i FN-stadgan.**

Samtidigt uppmanade vi myndigheterna i Kiev att dra tillbaka sina trupper från Donbass. Jag kan berätta för er att vi kontaktade dem och sa att de skulle dra tillbaka sina trupper och att det skulle bli slutet på det hela. De avvisade vårt förslag nästan omedelbart; de ignorerade det helt enkelt, trots att det var en möjlighet att lösa problemet på fredlig väg.

Den 24 februari 2022 var Ryssland tvunget att tillkännage att den särskilda militära operationen skulle inledas. Jag vände mig till Rysslands medborgare, till människorna i republikerna Donetsk och Lugansk och till det ukrainska samhället och redogjorde för målen med operationen - att skydda människorna i Donbass, att återställa freden och att demilitarisera och avnazifiera Ukraina. Vi gjorde detta för att avvärja hotet mot vår stat och för att återställa balansen på säkerhetsområdet i Europa.

Samtidigt fortsatte vi att tro att vår prioritet var att uppnå ovanstående mål med politiska och diplomatiska medel. Jag vill påminna er om **att vi i det första skedet av den särskilda militära operationen gick med på att hålla förhandlingar med företrädare för Kievregimen. De hölls först i Vitryssland och flyttades sedan till Turkiet.** Det budskap vi försökte få fram var att de skulle respektera Donbass val, dra tillbaka sina trupper och sluta bombardera fredliga städer och samhällen. Detta var allt vi bad om, och vi sa att allt annat kunde beslutas senare. Men deras svar var: "Nej, vi kommer att slåss. Det var helt klart den order som kom från deras västerländska herrar. Jag kommer att tala om detta nu.

Som ni vet närmade sig våra trupper Kiev i februari och mars 2022. Det finns många spekulationer både i Ukraina och i väst om detta. Vad kan jag säga om det? Det är sant att våra enheter var utplacerade nära Kiev, och att de militära avdelningarna och säkerhetsblocket hade olika förslag på hur man skulle gå till väga, men det fanns inget politiskt

beslut om att storma staden med tre miljoner invånare, oavsett vad någon sa eller spekulerade om.

I själva verket var det inget annat än en operation för att tvinga den ukrainska regimen att sluta fred. Trupperna var där för att tvinga den ukrainska sidan att förhandla, för att försöka hitta acceptabla lösningar och därmed få slut på det krig som Kiev startade mot Donbass 2014, och för att lösa frågor som utgör ett hot mot Rysslands säkerhet.

Överraskande nog nåddes faktiskt överenskommelser som tillfredsställde både Moskva och Kiev. Dessa avtal sattes på pränt och paraferades i Istanbul av chefen för den ukrainska förhandlingsdelegationen. Detta innebär att lösningen var godtagbar för myndigheterna i Kiev.

Dokumentet hade titeln "Avtal om permanent neutralitet och säkerhetsgarantier för Ukraina". Det var en kompromiss, men dess huvudpunkter låg i linje med våra grundläggande krav och löste de problem som redan vid inledningen av den särskilda militära operationen angavs som stora. Låt mig också notera att detta inkluderade demilitarisering och avnazifiering av Ukraina. Och vi lyckades också hitta utmanande resultat. De var komplicerade, men de hade hittats. Det var meningen att en lag skulle antas i Ukraina som förbjuder nazistisk ideologi och alla dess yttringar. Allt detta stod skrivet där.

I utbyte mot internationella säkerhetsgarantier skulle Ukraina dessutom ha begränsat storleken på sina väpnade styrkor, åtagit sig skyldigheter att inte gå med i militärallianser, inte vara värd för utländska militärbaser, inte stationera dem och kontingenter och inte genomföra militärövningar på sitt territorium. Allt var nedskrivet på papper.

Ryssland, som också förstod Ukrainas säkerhetspolitiska oro, gick med på att Ukraina skulle få garantier liknande dem som Nato-medlemmar åtnjuter utan att formellt gå med i alliansen. Det var ett svårt beslut för oss, men vi erkände legitimiteten i Ukrainas krav på att trygga sin säkerhet och hade inga invändningar mot den formulering som Kiev föreslog. Detta var den formulering som Kiev föreslog, och vi hade i allmänhet inga invändningar, eftersom vi förstod att det viktigaste var att få slut på blodspillan och kriget i Donbass.

Den 29 mars 2022 drog vi tillbaka våra trupper från Kiev eftersom vi försäkrades om att det måste skapas förutsättningar för att slutföra den politiska förhandlingsprocessen, och att en av parterna inte kan underteckna sådana avtal, som våra kolleger i väst sa, med en pistol mot huvudet. Okej, vi gick med på det också.

Men redan nästa dag, efter att de ryska trupperna hade dragits tillbaka från Kiev, avbröt det ukrainska ledarskapet sitt deltagande i förhandlingarna genom att iscensätta **den ökända provokationen i Bucha** (se [här](#), ö.a.) och förkastade den förberedda versionen av avtalen. Jag tror att det i dag står klart varför denna fula provokation var nödvändig: för att förklara varför de resultat som hade uppnåtts under förhandlingarna förkastades. Vägen till fred förkastades igen.

Som vi nu vet skedde det på order av västliga rådgivare, däribland Storbritanniens tidigare premiärminister som under sitt besök i Kiev direkt sa - inga avtal; Ryssland måste besegras på slagfältet för att uppnå sitt strategiska nederlag. De började alltså intensivt pumpa in vapen i Ukraina och började tala om behovet av att tillfoga Ryssland ett strategiskt nederlag, som jag just har nämnt. En tid senare **utfärdade Ukrainas president, som alla vet, en verkställande order som förbjöd hans företrädare och honom själv att föra några förhandlingar med Moskva**. Denna episod med vårt försök att lösa problemet med fredliga medel ledde inte till någonting igen.

När det gäller förhandlingarna skulle jag nu vilja offentliggöra en annan episod. Jag har inte heller talat om detta offentligt, men några av dem som är närvarande här känner till det. Efter att den ryska armén intagit delar av regionerna Kherson och Zaporozhye erbjöd många västerländska politiker sin medling för en fredlig lösning av konflikten. En av dem var på arbetsbesök i Moskva den 5 mars 2022. Vi accepterade hans medlingsansträngningar, särskilt eftersom han under samtalet sa att han hade säkrat stöd från ledarna för Tyskland och Frankrike, liksom från högt uppsatta amerikanska företrädare.

Under vårt samtal undrade vår utländska gäst - ett intressant ögonblick - att om ni hjälper Donbass, varför finns det då ryska trupper i södra Ukraina, bland annat i regionerna Kherson och Zaporozhye? Vi svarade att det var vår generalstabs beslut om att planera operationen. Och jag vill i dag tillägga att tanken var att kringgå vissa befästa områden som byggts i Donbass under åtta år av ukrainska myndigheter, främst för att befria Mariupol.

Sedan preciserade vår utländska kollega - en professionell man, för att vara rättvis mot honom: kommer de ryska trupperna att stanna i Kherson- och Zaporozhye-regionerna? Och vad kommer att hända med dessa regioner efter det att den särskilda militära operationen har uppnått sina mål? Jag svarade att jag i allmänhet inte utesluter att den ukrainska suveräniteten över dessa territorier bevaras, förutsatt att Ryssland har en stabil landbro till Krim.

Det innebär att Kiev bör garantera servitut, som de kallar det, en juridiskt formaliserad rätt för Ryssland att få tillträde till Krimhalvön via regionerna Kherson och Zaporozhye. Detta är ett avgörande politiskt beslut. Och i sin slutliga version kommer det naturligtvis inte att antas ensidigt utan först efter samråd med säkerhetsrådet, med andra institutioner, naturligtvis efter diskussion med medborgarna, allmänheten i vårt land och **framför allt med invånarna i regionerna Kherson och Zaporozhye.**

I slutändan var det vad vi gjorde: vi frågade folket själva om deras åsikt och höll folkomröstningar. Och vi gjorde vad folket beslutade, även i regionerna Kherson och Zaporozhye, i folkrepublikerna Donetsk och Lugansk.

Vid den tidpunkten, i mars 2022, sade vår förhandlingspartner att han skulle bege sig till Kiev för att fortsätta samtalet med sina kollegor i den ukrainska huvudstaden. Vi välkomnade detta i allmänhet som försök att finna en fredlig lösning på konflikten, eftersom varje dag av strider innebar nya offer och förluster. Den västerländske medlarens tjänster accepterades dock inte i Ukraina, vilket vi senare fick veta, och tvärtom, vilket vi blev medvetna om, anklagade de honom för att inta pro-ryska ståndpunkter i en ganska hård form, det måste nämnas, men det är en liten sak.

Nu har situationen, som jag redan har sagt, förändrats i grunden. Invånarna i Kherson och Zaporozhye har uttryckt sin ståndpunkt i folkomröstningar, och regionerna Kherson och Zaporozhye, liksom folkrepublikerna Donetsk och Lugansk, har blivit en del av Ryska federationen. Och det kan inte vara tal om att störa vår statliga enhet. Folkets vilja att vara med Ryssland ska vara okränkbar. Denna fråga är avslutad för alltid och är inte längre en fråga för diskussion.

Än en gång var det väst som förberedde och provocerade fram krisen i Ukraina; det är väst som nu gör sitt bästa för att förlänga denna kris på obestämd tid, för att försvaga och ömsesidigt förbittra folken i Ryssland och Ukraina.

De fortsätter att skicka in fler partier med vapen och ammunition. Vissa europeiska politiker har nyligen lekt med tanken på att placera ut sina reguljära trupper i Ukraina. Samtidigt försöker nu, som jag redan har påpekat, dessa marionettspelare, Ukrainas verkliga härskare - tyvärr är det inte Ukrainas folk, utan den globalistiska eliten från utlandet - att lägga över bördan av impopulära beslut på de ukrainska verkställande myndigheterna, däribland beslutet att ytterligare sänka åldern för värnplikt.

Som ni vet sänktes nyligen den ålder då ukrainska män kan mönstras till 25. De kan mycket väl sänka den till 23 nästa gång, och sedan till 20, eller gå ända ned till 18. Nästa sak man vet är att de kommer att göra sig av med de tjänstemän som fattade dessa impopulära beslut under påtryckningar från väst, bara kasta bort dem som om de vore utbytbara, skylla det helt och hållet på dem, och ersätta dem med andra tjänstemän, som också är beroende av väst, men med ett renare rykte - än så länge.

Därav kanske idén om att ställa in nästa presidentval i Ukraina. De kommer att låta det sittande laget göra det innan de kastar det laget i papperskorgen, och de kommer att fortsätta att göra vad de anser vara rätt.

I detta sammanhang vill jag påminna er om något som Kiev föredrar att glömma, och som västvärlden också tiger om. Vad är det för något? ***I maj 2014 slog Ukrainas författningsdomstol fast att, citat: "Presidenten väljs för en mandatperiod på fem år, oavsett om valet är ordinarie eller förtida." Vidare konstaterade författningsdomstolen att "presidentens konstitutionella status inte innebär några normer som fastställer någon annan mandatperiod än fem år" - citat slut, punkt. Domstolens beslut var slutgiltigt och kunde inte överklagas.*** Det var allt.

Vad innebär detta i förhållande till dagens situation? Presidentperioden för den tidigare valde ledaren för Ukraina har löpt ut tillsammans med hans legitimitet, som inte kan återställas genom några knep. Jag tänker inte gå in i detalj på bakgrunden till den ukrainska

författningsdomstolens beslut om presidentens mandatperiod. Det står klart att det gjordes i samband med försök att legitimera kuppen 2014. Men domen föll ändå, och detta är ett rättsligt faktum som gör alla försök att rättfärdiga dagens pantomim om att ställa in valet ohållbara.

Som jag sa tidigare började det nuvarande tragiska kapitlet i Ukrainas historia med ett maktövertagande, en kupp som stred mot konstitutionen 2014. För att upprepa, **en väpnad kupp ligger till grund för den nuvarande Kievregimen**. Nu har cirkeln slutits. Precis som 2014 har den verkställande makten i Ukraina tillskansats sig och innehas olagligt. I själva verket har vi att göra med en illegitim regering.

Jag ska säga mer: att ställa in val återspeglar själva naturen, det inre av den nuvarande Kievregimen, som växte fram ur den väpnade kuppen 2014, är knuten till den och har sina rötter där. Det faktum att de, efter att ha ställt in valet, fortsätter att klamra sig fast vid makten är något som uttryckligen förbjuds i **artikel 5 i Ukrainas konstitution. Jag citerar: "Rätten att bestämma och ändra den konstitutionella ordningen i Ukraina tillhör uteslutande folket och får inte tillskansas av staten, dess organ eller tjänstemän." Dessutom faller sådana handlingar under artikel 109 i Ukrainas strafflag, som just hänvisar till våldsam förändring eller störtande av den konstitutionella ordningen eller övertagande av statsmakten, samt konspiration för att begå sådana handlingar.**

År 2014 rättfärdigades ett sådant maktövertagande av revolutionen, och nu av fientligheter, men det förändrar inte det faktiska läget. I själva verket talar vi om en hemlig överenskommelse mellan den ukrainska regeringens verkställande gren, Verkhovnaja Radas ledning och den parlamentsmajoritet som den kontrollerar. Denna samverkan syftar till att tillskansa sig statsmakten (det är det enda sättet att beskriva det på), vilket är ett brott enligt ukrainsk lag.

Ukrainas konstitution ger inte heller någon möjlighet att upphäva eller skjuta upp valet av landets president eller att låta honom behålla sina befogenheter i samband med undantagstillståndet, som de nu hänvisar till. Vad står det i den ukrainska grundlagen? Den säger att **valet till Verkhovnaya Rada kan skjutas upp under undantagstillståndet**. Det står i artikel 83 i den ukrainska konstitutionen.

Den ukrainska lagstiftningen har alltså föreskrivit det enda undantaget när en offentlig myndighets befogenheter utvidgas under krigslagarna

och val inte hålls. **Detta gäller uteslutande Verkhovnaya Rada.** Detta innebär att Ukrainas parlament har status som ett permanent organ under krigslagar.

Med andra ord, **till skillnad från den verkställande makten är Verkhovnaya Rada nu ett legitimt organ** (vilket enl. Putn innebär att bara Rada kan utgöra en förhandlingspart, ö.a.).

Ukraina är inte en presidentrepublik, utan en parlamentarisk republik och en presidentrepublik. Det är detta som är poängen.

I kraft av artiklarna 106 och 112 har dessutom ordföranden för Verkhovnaya Rada, i egenskap av president, särskilda befogenheter, bland annat när det gäller försvar, säkerhet och högsta befälet över de väpnade styrkorna. Allt står svart på vitt där.

Förresten, under första halvåret i år undertecknade Ukraina en rad bilaterala avtal med flera europeiska stater om samarbete inom säkerhet och långsiktigt stöd. Ett liknande dokument har också undertecknats med Förenta staterna. (och [med Sverige](#), ö.a.)

Sedan den 21 maj 2024 uppstår naturligtvis frågor om auktoriteten och legitimiteten hos de ukrainska företrädare som undertecknar sådana dokument. Det spelar ingen roll för oss; låt dem skriva under vad de vill. Det är uppenbart att det finns en politisk och propagandistisk vinkel i detta. Förenta staterna och dess satelliter verkar angelägna om att stödja sina allierade och stärka deras trovärdighet och ställning.

Men om en seriös juridisk granskning av ett sådant avtal senare genomförs i USA (inte vad gäller innehållet, utan det juridiska ramverket) kommer det utan tvekan att uppstå frågor om vem som undertecknat dessa dokument och med vilken auktoritet. Det kan visa sig att det bara är skryt, vilket gör avtalet ogiltigt, och hela strukturen kan kollapsa, förutsatt att det finns en vilja att analysera situationen. Man kan låtsas att allt är normalt, men verkligheten är långt ifrån det, jag har läst det. Allt är dokumenterat, det står i konstitutionen.

Låt mig också påminna er om att väst efter inledandet av den särskilda militära operationen inledde en kraftfull och ganska odiplomatisk kampanj som syftade till att isolera Ryssland på den globala arenan. Det är nu uppenbart för alla att detta försök har misslyckats. Västvärlden har dock inte övergett sitt mål att bilda en slags internationell koalition mot Ryssland och upprätthålla en fasad av

påtryckningar på vårt land. Vi är också fullt medvetna om denna strategi.

Som ni kanske känner till har man aktivt främjat initiativet att sammankalla den så kallade internationella högnivåkonferensen i Schweiz om fred i Ukraina. Dessutom har de för avsikt att hålla den kort efter G7-toppmötet, det vill säga de som i huvudsak underblåste konflikten i Ukraina genom sin politik.

Organisatorerna av mötet i Schweiz föreslår ännu en manöver för att avleda uppmärksamheten, förvränga de grundläggande orsakerna till krisen i Ukraina, vilseleda diskussionen och i viss mån bekräfta legitimiteten hos den nuvarande verkställande makten i Ukraina.

Det förväntas därför att konferensen i Schweiz kommer att undvika att ta upp de grundläggande frågor som ligger bakom den nuvarande krisen i internationell säkerhet och stabilitet, inklusive de verkliga rötterna till den ukrainska konflikten. Trots ansträngningarna att presentera en till synes respektabel agenda kommer dessa kritiska frågor sannolikt inte att diskuteras.

Vi kan förvänta oss att allt kommer att koka ned till allmänna demagogiska tal och en ny uppsättning anklagelser mot Ryssland. Tanken är lätt att läsa: få med så många stater som möjligt på alla möjliga sätt och presentera frågan som om västerländska recept och regler delas av hela det internationella samfundet som ett resultat, vilket innebär att Ryssland ovillkorligen måste acceptera dem.

Som ni vet var vi naturligtvis inte inbjudna till mötet i Schweiz. När allt kommer omkring är detta inte förhandlingar, utan en önskan hos en grupp länder att fortsätta driva sin politik och lösa frågor som direkt påverkar våra intressen och vår säkerhet på det sätt som de finner lämpligt.

I detta avseende vill jag betona att det är omöjligt att nå en fredlig lösning på Ukrainakrisen och på den övergripande europeiska säkerheten utan Rysslands deltagande, utan en ärlig och ansvarsfull dialog med oss.

Just nu ignorerar väst våra intressen, samtidigt som man förbjuder Kiev att förhandla och hycklande fortsätter att uppmana oss att förhandla. Det ser helt enkelt idiotiskt ut: å ena sidan förbjuds de att förhandla

med oss, men å andra sidan uppmanas vi att förhandla, vilket innebär att vi vägrar att göra det. Det är nonsens. Det ser ut som om vi lever i något slags fantasivärld.

Under tiden bör de för det första beordra Kiev att häva förbudet mot att förhandla med Ryssland, och för det andra är vi redo att inleda förhandlingar så snart som i morgon. Vi förstår att den rättsliga situationen är speciell, men det finns legitima myndigheter där, till och med i enlighet med konstitutionen, som jag har sagt. Det finns någon att förhandla med. Här är ni, vi är redo. Våra villkor för att inleda sådana samtal är enkla, och de går ut på följande.

Ni vet, jag kommer att ta lite tid på mig att än en gång erinra om hela händelsekedjan för att klargöra att det jag nu ska säga inte bara handlar om i dag för oss, utan att vi alltid har hållit fast vid en viss ståndpunkt och alltid strävat efter fred.

Så, dessa villkor är enkla. De ukrainska trupperna måste helt och hållet dras tillbaka från folkrepublikerna Donetsk och Lugansk samt regionerna Kherson och Zaporozhye. Låt mig notera att de måste dras tillbaka från hela dessa regioners territorium inom deras administrativa gränser vid den tidpunkt då de var en del av Ukraina.

Så snart Kiev förklarar att man är redo att fatta detta beslut och påbörja ett verkligt tillbakadragande av trupper från dessa regioner, och även officiellt meddelar att man överger sina planer på att gå med i Nato, kommer vår sida att följa en order om eld upphör och inledande av förhandlingar som kommer att utfärdas av oss i samma ögonblick. Jag upprepar - vi kommer att göra detta skyndsamt. Naturligtvis garanterar vi också ett obehindrat och säkert tillbakadragande av ukrainska enheter och formationer.

Vi skulle verkligen vilja förvänta oss att ett sådant beslut om trupptillbakadragande, om en blocköverskridande status och om att inleda en dialog med Ryssland, som Ukrainas existens i framtiden är beroende av, kommer att antas i Kiev på ett oberoende sätt, med utgångspunkt i de etablerade realiteterna och väglett av det ukrainska folkets genuina nationella intressen, och inte på uppmaning av väst, även om det naturligtvis finns stora tvivel om det.

Men vad är det jag vill säga igen i det här sammanhanget och vad vill jag påminna er om? Jag sade att jag skulle vilja gå igenom tidslinjen för händelserna igen. Låt oss ägna lite tid åt detta.

Under händelserna på Maidan i Kiev 2013-2014 erbjöd Ryssland alltså upprepade gånger sin hjälp med en konstitutionell lösning på krisen, som faktiskt hade planerats utifrån. Låt oss återgå till händelseförloppet i slutet av februari 2014.

Den 18 februari provocerade oppositionen fram väpnade sammanstötningar i Kiev. Ett antal byggnader, bland annat borgmästarens kontor och fackföreningarnas hus, sattes i brand (se [här](#), ö.a.). Den 20 februari öppnade oidentifierade krypskyttar eld mot demonstranter och brottsbekämpande personal, det vill säga hjärnorna bakom den väpnade kuppen gjorde allt för att driva situationen till våld, till radikaliserings. Och de som befann sig på Kievs gator och uttryckte sitt missnöje med de dåvarande myndigheterna användes avsiktligt som kanonmat för deras egna själviska syften. De gör exakt samma sak i dag, mobiliserar och skickar människor till slakt. På den tiden fanns det dock en möjlighet att ta sig ur situationen på ett civiliserat sätt.

Det finns dokumenterat att Ukrainas dåvarande president och oppositionen den 21 februari undertecknade ett avtal om en lösning på den politiska krisen. Garanter för detta var som bekant de officiella företrädarna för Tyskland, Polen och Frankrike. Avtalet innebar en återgång till en parlamentarisk-presidentiell regeringsform, ett tidigt presidentval, bildandet av en nationell samlingsregering, tillbakadragandet av de brottsbekämpande styrkorna från centrala Kiev och oppositionens överlämnande av vapen.

Jag bör tillägga att ***Verkhovna Rada antog en lag som utesluter straffrättsligt åtal mot demonstranterna***. En sådan överenskommelse, som skulle ha stoppat våldet och återfört situationen till det konstitutionella ramverket, var ett faktum. Detta avtal har undertecknats, även om både Kiev och västvärlden föredrar att inte ta upp det heller.

I dag ska jag berätta ett annat viktigt faktum som inte har offentliggjorts tidigare: vid exakt samma tid den 21 februari hade jag ett samtal med min amerikanska kollega på initiativ av den amerikanska sidan. I huvudsak gav den amerikanske ledaren ett otvetydigt stöd till Kievöverenskommelsen mellan myndigheterna och oppositionen.

Vidare beskrev han det som ett verkligt genombrott och en möjlighet för det ukrainska folket att förhindra att det eskalerande våldet överskrider alla tänkbara gränser.

Under våra diskussioner formulerade vi dessutom gemensamt följande strategi: Ryssland åtog sig att övertala Ukrainas dåvarande president att visa största möjliga återhållsamhet och avstå från att sätta in armén och polisen mot demonstranterna. Omvänt lovade USA att uppmana oppositionen att fredligt utrymma administrativa byggnader och arbeta för att lugna ner gatorna.

Alla dessa ansträngningar syftade till att återupprätta normalitet i landet och säkerställa att konstitutionella och rättsliga principer efterlevs. Sammantaget enades vi om att samarbeta för att främja ett stabilt, fredligt och välutvecklat Ukraina. Vi fullföljde våra åtaganden fullt ut. Vid den tidpunkten avstod president Janukovyjtj, som inte hade för avsikt att sätta in armén, från att göra det och drog till och med tillbaka ytterligare polisenheter från Kiev.

Hur är det med våra kolleger i väst? Under natten till den 22 februari och hela den följande dagen, trots avtal och garantier från väst (både Europa och Förenta staterna, som jag just nämnde), tog radikaler med våld kontroll över Rada-byggnaden, presidentadministrationen, och tog över regeringen medan president Janukovyjtj åkte till Charkov, där kongressen för deputerade från de sydöstra regionerna i Ukraina och Krim skulle äga rum. Och **ingen av garanterna för dessa avtal om politisk uppgörelse - varken USA eller européerna - gjorde någonting för att uppfylla sina skyldigheter genom att uppmana oppositionen att släppa de beslagtagna administrativa byggnaderna och avstå från våld.** Det är uppenbart att detta händelseförlopp inte bara passade dem utan också tyder på att de kan ha iscensatt händelseutvecklingen.

Den 22 februari 2014 antog Verkhovna Rada, i strid med Ukrainas konstitution, en resolution som förklarade att president Janukovyjtj självmant skulle avsättas från sin post och att tidiga val skulle hållas den 25 maj. Detta var en väpnad kupp som anstiftades av externa krafter. Ukrainska radikaler, med underförstått samtycke och direkt stöd från väst, hindrade alla ansträngningar för en fredlig lösning på krisen.

Sedan uppmanade vi Kiev och de västliga huvudstäderna att inleda en dialog med folket i sydöstra Ukraina och respektera deras intressen,

rättigheter och friheter. Den regim som tog makten genom statskuppen valde dock krig och inledde straffåtgärder mot Donbass under våren och sommaren 2014. Återigen vädjade Ryssland om fred.

Vi gjorde allt vi kunde för att ta itu med de brådskande frågor som uppstod inom ramen för Minsköverenskommelserna. Men som tidigare betonats visade väst och myndigheterna i Kiev ingen avsikt att genomföra dem trots muntliga försäkringar från våra kolleger i väst, däribland chefen för Vita huset, om att de betraktade Minskavtalen som avgörande och var fast beslutna att genomföra dem. De hävdade att dessa avtal skulle bidra till att lösa situationen i Ukraina, stabilisera landet och ta hänsyn till intressena hos invånarna i östra Ukraina. I stället inledde de i praktiken en blockad, som jag nämnde tidigare, mot Donbass. De ukrainska väpnade styrkorna förberedde sig systematiskt för en omfattande operation som syftade till att förstöra folkrepublikerna Donetsk och Lugansk.

Minskavtalen ignorerades i slutändan genom Kievregimens och västvärldens agerande. Jag kommer att återkomma till detta ämne inom kort. Därför tvingades Ryssland 2022 att inleda den särskilda militära operationen för att få slut på kriget i Donbass och skydda civilbefolkningen från folkmord.

Redan från början föreslog vi konsekvent diplomatiska lösningar på krisen, som jag nämnde tidigare i dag. Dessa omfattade förhandlingar i Vitryssland och Turkiet, liksom tillbakadragandet av trupper från Kiev för att underlätta undertecknandet av Istanbulavtalen, som hade fått ett brett stöd. Men även dessa ansträngningar avvisades. Väst och Kiev framhärskade i sin strävan att besegra oss. Men som ni vet misslyckades dessa ansträngningar i slutändan.

I dag presenterar vi ett nytt konkret och genuint fredsförslag. Om Kiev och de västliga huvudstäderna avvisar det igen, som de har gjort tidigare, blir det i slutändan deras ansvar, både politiskt och moraliskt, för den pågående blodsutgjutelsen. Det är uppenbart att situationen vid frontlinjerna kommer att fortsätta att utvecklas till nackdel för Kievregimen, vilket förändrar de förutsättningar som krävs för att inleda förhandlingar.

Låt mig understryka den viktigaste punkten: kärnan i vårt förslag är inte en tillfällig vapenvila eller ett eldupphör, som väst kanske föredrar, för att ge Kievregimen möjlighet att återhämta sig, återupprusta och

förbereda sig för en ny offensiv. Jag upprepar: vi diskuterar inte att frysa konflikten, utan dess definitiva lösning.

Och jag upprepar: så snart Kiev går med på det tillvägagångssätt som föreslås i dag, inklusive ett fullständigt tillbakadragande av sina trupper från DPR, LPR, Zaporozhye- och Khersonregionerna, och på allvar inleder denna process, är vi beredda att omedelbart inleda förhandlingar utan dröjsmål.

Jag upprepar vår fasta hållning: Ukraina bör anta en neutral, alliansfri status, vara kärnvapenfritt och genomgå demilitarisering och avnazifiering. Dessa parametrar var man i stort sett överens om under Istanbulförhandlingarna 2022, inklusive specifika detaljer om demilitarisering, såsom det överenskomna antalet stridsvagnar och annan militär utrustning. Vi nådde samförstånd på alla punkter.

Självklart måste de rysktalande medborgarnas rättigheter, friheter och intressen i Ukraina skyddas fullt ut. De nya territoriella realiteterna, inklusive statusen för Krim, Sevastopol, Donetsk och Lugansk folkrepubliker, Kherson och Zaporozhye-regionerna som delar av Ryska federationen, bör erkännas. Dessa grundläggande principer måste formaliseras genom grundläggande internationella avtal i framtiden. Naturligtvis innebär detta också att alla västliga sanktioner mot Ryssland måste upphävas.

Jag anser att Ryssland föreslår ett alternativ som kommer att göra det möjligt att verkligen få ett slut på kriget i Ukraina, det vill säga vi uppmanar till att vända historiens tragiska blad och, även om det är svårt, gradvis, steg för steg, återupprätta förtroende- och grannförbindelserna mellan Ryssland och Ukraina och i Europa som helhet.

Efter att ha löst krisen i Ukraina skulle vi, och våra partner i CSTO och SCO, som än i dag ger ett betydande och konstruktivt bidrag till sökandet efter en fredlig lösning på krisen i Ukraina, samt partner i väst, inklusive europeiska länder som är redo för dialog, kunna inleda den grundläggande uppgift som jag talade om i början av mitt uttalande, nämligen ***att skapa ett omedelbart eurasiskt säkerhetssystem som tar hänsyn till intressena hos alla stater på kontinenten utan undantag.***

Naturligtvis är det omöjligt att ordagrant återgå till de säkerhetsförslag som vi lade fram för 25, 15 eller till och med två år sedan, eftersom alltför mycket har hänt och villkoren har förändrats. De grundläggande principerna och, viktigast av allt, själva ämnet för dialogen förblir dock oförändrade. Ryssland är medvetet om sitt ansvar för den globala stabiliteten och bekräftar sin beredvillighet att tala med alla länder. Men detta bör inte vara en imitation av en fredsprocess för att tjäna någons själviska vilja eller någons egenintressen, utan ett seriöst och grundligt samtal om alla frågor, om hela spektrumet av frågor som rör världens säkerhet.

Kära kolleger!

Jag tror att ni alla är väl medvetna om de omfattande uppgifter som Ryssland står inför och hur mycket vi behöver göra, även på det utrikespolitiska området.

Jag önskar er uppriktigt framgång i detta svåra arbete med att garantera Rysslands säkerhet, våra nationella intressen, stärka landets ställning i världen, främja integration och bilaterala förbindelser med våra partner.

Det nationella ledarskapet kommer för sin del att fortsätta att ge utrikesministeriet och alla dem som är involverade i genomförandet av Rysslands utrikespolitik det stöd som krävs.

Tack än en gång för ert arbete, tack för ert tålamod och er uppmärksamhet på vad som har sagts. Jag är övertygad om att vi kommer att lyckas.

Tack så mycket, herr talman.

*

Sergey Lavrov:

Herr president! Först och främst vill jag tacka er så mycket för er bedömning av vårt arbete.

Vi försöker, och livet får oss att försöka ännu hårdare, och vi kommer att fortsätta att göra det, eftersom alla förstår att detta är nödvändigt för vårt lands öde, för vårt folks öde och i viss mån för världens öde. Vi

kommer att uppfylla de instruktioner som ni just har skisserat när ni redogjorde för begreppet eurasisk säkerhet. Vi kommer att följa era instruktioner tillsammans med våra kolleger från andra byråer,

I samband med uppbyggnaden av ett nytt, rättvist och, som ni sa, odelbart säkerhetssystem som bygger på samma principer kommer vi att fortsätta att hjälpa till att lösa enskilda krissituationer, av vilka krisen i Ukraina naturligtvis har högsta prioritet för oss.

Vi kommer säkert att använda ert nya initiativ i en rad olika situationer, bland annat i vårt arbete inom BRICS, Shanghai Cooperation Organisation, med Folkrepubliken Kina, med länderna i Latinamerika och Afrika, som också har lagt fram sina initiativ, men som hittills har ignorerats fullständigt av dem som styr Ukraina.

Jag tackar er än en gång. Vi kommer att fortsätta att göra vårt bästa.

Vladimir Putin:
Tack så mycket.